

Božje ime je Usmiljeni

Začenjamo novo vrsto katehez o usmiljenju, kakor ga najdemo v Svetem pismu, da bi se naučili usmiljenja s poslušanjem tega, kar nas Bog sam uči s svojo Besedo. Začenjamo s Staro zavezo, ki nas pripravlja in nas vodi do polnega razodetja Jezusa Kristusa, v katerem se na dokončen način razodeva Očetovo usmiljenje.

V Svetem pismu nam je Bog predstavljen kot "usmiljeni Bog". To je njegovo ime, preko katerega razodeva, da tako rečemo, svoj obraz in svoje srce. Kot nam pripoveduje Druga Mojzesova knjiga, je ob svojem razodetju Mojzesu samega sebe označil: »Gospod, usmiljen in milostljiv Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi,« (34,6). Tudi v drugih besedilih najdemo enako obliko s kako različico, toda poudarek je vedno na Božjem usmiljenju in ljubezni, ki se nikdar ne utruje odpuščati (2Mz 4,2; J1 2,13; Ps 86(85),15; 103(102),8; 145(144),8; Neh 9,17). Skupaj si oglejmo drugo za drugo te besede Svetega pisma, ki nam govore o Bogu.

Gospod je "usmiljen": ta beseda kliče v spomin nek odnos nežnosti, kot je tisti, ki ga ima mati do otroka. Hebrejska beseda, ki jo uporablja Sveto pismo na telesno notranjost ali materino naročje. Zato je podoba, ki jo predlaga, podoba Boga, ki je ganjen in se razneži kot mati, ko vzame v naročje svojega otroka in si ga želi samo ljubiti, ga varovati, mu pomagati in je pripravljena darovati vse, tudi samo sebe. To je podoba, ki jo predlaga ta izraz. Torej ljubezen, ki jo je mogoče v najboljšem pomenu označiti kot "notranjo".

Nato je zapisano, da je Gospod "milostljiv" v smislu da odpušča, da je sočuten in se v svoji vzvišenosti sklanja nad šibkega in ubogega, vedno pripravljen sprejeti, razumeti in odpustiti. Je kot oče iz prilike v Lukovem evangeliju (glej Lk 15,11-32): oče, ki se ne zapre v užaljenost, ker ga je mlajši sin zapustil, ampak ga, nasprotno, še vedno pričakuje - saj ga je rodil - in potem mu teče naproti, ga objame, niti mu ne pusti dokončati njegove skesane izpovedi - kot bi mu pokrtil usta - tako velika je ljubezen in veselje, da ga je spet našel. In potem gre še klicat starejšega sina, ki je užaljen in noče praznovati, sina, ki je ostal vedno doma in je živel bolj kot hlapec kot kakor sin, pa tudi nanj se oče skloni in ga vabi, naj vstopi, skuša odpreti svoje srce ljubezni, da nihče ne bi ostal izključen od praznovanja usmiljenja. Usmiljenje je praznik!

O tem usmiljenem Bogu je rečeno tudi, da je - "počasen za jezo", dobesedno "dolge sape", to je širokega srca zaradi prizanesljivosti in sposobnosti prenašati. Bog zna čakati, njegovi časi niso časi človekove nepotrpežljivosti. On je kot moder kmet, ki zna čakati, ki dobremu semenu pusti čas, da zraste kljub ljuljki (glej Mt 13,24-30).

In končno Gospod samega sebe razglaša, da je "velik v ljubezni in zvestobi". Kako lepa je ta oznaka Boga! V njej je vse. Bog je velik in močan, toda ta veličina in moč se kaže v ljubezni do nas, ki smo tako majhni, tako nesposobni. Beseda "ljubezen", ki je uporabljena tukaj, pomeni naklonjenost, ljubeznivost, dobroto. To ni ljubezen neke televizijske zgodbe ... Je ljubezen, ki naredi prvi korak, ki ni odvisna od človeških zaslug, ampak od neskončne zastonjskosti. Je Božje spodbujanje, ki ga nič ne more ustaviti, - niti greh, ker zna iti preko greha, premagati zlo in ga odpustiti.

"Zvestoba" brez meja: to je zadnja beseda Božjega razodetja Mojzesu. Božja zvestoba nikoli ne umanjka, ker je Gospod tudi Varuh, ki ne zaspi nikdar, kot pravi psalm, ampak neprestano bedi nad nami, da nas vodi v življenje.

Naj ne da, da bi tvoja noga omahovala,
tvoj varuh naj ne dremlje.
Glej, ne dremlje, ne spi,
Izraelov varuh.

[...]

Gospod te bo varoval vsega hudega,
varoval bo tvoje življenje.

Gospod bo varoval tvoje odhajanje in prihajanje,
od zdaj in do večnosti. (Ps 121,3-4.7-8).

In ta usmiljeni Bog je zvest v svojem usmiljenju in sveti Pavel lepo pove: tudi če si mu ti nezvest, on ostane zvest, ker ne more zatajiti samega sebe. Zvestoba v usmiljenju je zares bistvena za Boga. Zato je mogoče Bogu zaupati vedno in brez izjeme. Močna in trajna navzočnost. To je gotovost naše vere. Zaupajmo se mu torej popolnoma in izkusimo radost, da nas ljubi ta »usmiljeni in milostljivi Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi.«